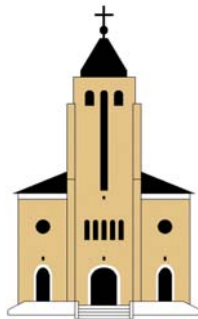


MUSTÁRMAG

Budapest-Pestszentlőrinc-Szemeretelepi Szent István Király Plébánia



ALAPÍTVÁ: 1992 • 2016/4. SZÁM • AUGUSZTUS 20.

BEMUTATKOZÁS

Augusztus 20-án, Szent István király ünnepén, templomunk búcsúnapján az ünnepi szentmise keretében mutatja be Király Attila esperes úr plébániánk új kormányzóját, Dr. Kulcsár Sándor atyát, aki kérésünkre az alábbi írást adta:

1972-ben születtem, van egy bátyám, édesapám 11 éve meghalt, teherautósofőr volt, édesanyám nyugdíjas ápolónő, Székesfehérváron él. A székesfehérvári József Attila Gimnáziumban érettségiztem le, munka mellett. 17 éves koromtól 33 éves koromig dolgoztam segéd munkásként, gyártósori összeszerelőként, majd mint informatikus a Budapesti Műszaki Egyetem Informatikai Központjában, később az Államháztartási Hivatal Pest Megyei Központjában. 1993-tól kezdve járok a *Neokatekumenális Út* katolikus közösségbe, amelynek a papi hivatásomat is köszönhetem. 2005-ben felvettek a Magyar Képzőművészeti Egyetem festőművész szakára, de akkor már érlelődött bennem a papi hivatás, így 2005-ben Rómában beléptem a Redemptoris Mater Szemináriumba, ahol öt évet töltöttem, és a Pápai Gergely Egyetemen (Gregorianum) elvégeztem a teológiát és a filozófiát. 2010-ben visszatértem Esztergomba, majd egy év szeminárium után, a diakónuszentelést követően Esztergom Belvárosi Plébánián töltöttem egy év diakónusi szolgálatot. 2012-ben szenteltek pappá Esztergomban, és kineveztek káplánnak a zuglói Pádúai Szent Antal Plébániára. 2014-ben doktori oklevelet szereztem liturgikus teológiából a Pázmány Péter Katolikus Egyetemen.



Ezek a tények röviden. Szegény családban nőttem fel, ahol sokat lázadtam a szegénység, szüleim elválása és betegségei, gyengeségei ellen. Mindezeket keresztül a démon azt sugallta nekem, hogy nem létezik a szeretet. Ha pedig nem létezik a szeretet, akkor nincs Isten. Ezekkel a kétségekkel és neheztelésekkel nőttem fel. Református

családban éltem, de nem igazán hittem Istenben. Kerestem valami maradandót, ami értelmet ad az életemnek, mert nem láttam, mi az értelme az életemnek, hogy miért élek. Érdekelt a hinduizmus, Buddha, a keleti meditáció, a görög bölcsesség, és még az Evangéliumot is elolvastam, de túl egyszerűnek tűnt a keleti filozófiákhoz képest. Egészen addig, amíg csak úgy megpróbáltam megcsinálni, ami le van írva benne: odaadni a rajtam levő cipőt annak, akinek nem volt... És megláttam, milyen nehéz és mély az Evangélium! Egyszer egy ismerősöm nekem adta Szent Ferenc Fioretijét, és nagyon megfogott, amikor Ferenc a tökéletes boldogságról, a *perfecta letitiáról* beszélt. Hogy a legnagyobb szenvedést is elfogadni Isten szeretetéért, ez a tökéletes boldogság! Láttam, hogy ez egyáltalán nincs meg bennem! És nagyon szerettem volna ezt megszerezni, ezért el akartam menni szerzetesnek. Akkor még nem volt meg az érettségim, és a legtöbb helyen nem álltak szóba velem, míg egy nap a bencések válaszoltak, és meghívtak magukhoz Pannonhalmára egy napra. Néhány hét múlva beköltöztem, mint jelölt, és ott voltam fél évig. Csodálatos időszak volt, ott katolizáltam hivatalosan, és ott lettem elsődöző is. Megismertem a II. Vatikáni Zsinat újdonságát, a közösséget, a zsolnárok imádkozását, a szép liturgiát. Viszont egy idő után nem találtam a helyemet, és az előjárókkal egyetértésben hazatértem.

Nem sokkal később Székesfehérváron a Jézus Szíve Plébánián katekézist hirdettek a Neokatekumenális Út katolikus közösség tagjai. Gyanakodva, de elmentem. Furcsa dolgokat tapasztaltam. Vadidegen emberek az én legbensőbb szenvedéseimről, titkaimról beszéltek! És azt mondták, hogy pontosan abban a szenvedésben, abban a keresztben fogok találkozni Istennel, amelyből mindig elmenekülsz! Elkezdtem járni a közösségbe, és találtam egy élő közösséget, az Isten szavát, hogy a zsolnárokat énekeljük, gyönyörű liturgiát! 24 éve járok ebbe a közösségbe, Isten itt békített ki a történetemmel, itt gyógyított meg, itt erősítette meg a hivatásomat, itt kaptam a bevezetést a felnőtt keresztény életbe. Nem egy édes közösség, mindannyian bűnös emberek vagyunk, és állandó megtérésre van szükségünk, ebben segít minket ez a közösség, amely mutatja a valóságunkat, de Isten szava és a liturgia által azt is mutatja hogy Isten így szeret minket, ahogy vagyunk, gyengének, törekenynek, bűnösnek. Ebben a közösségben hosszú éveken át katekéta lehettem, és jártuk Magyarországot – hirdetve az Evangéliumot a plébániákon az embereknek. Láthattam, hogy a szüleim 30 évvel (!) a válásuk után kibékültek, és apám újra beleszeretett az anyámba! Láthattam, hogy létezik a szeretet és a megbocsátás, és ez vitt arra, hogy hosszú idő után igent tudjak mondani a papságra való meghívásnak. Boldogan vagyok pap, van sok szenvedés, de sokkal több öröm, és megtaláltam a helyemet! Isten valóban nem vett el tőlem semmit, csak adott!

Szent István városából származom, minden reggel Szent István koporsója mellett mentem el, a közösség évekig a Ferences templom sekrestyéjében gyűlt össze, pontosan ott, ahol a hagyomány szerint Szent Imre herceg született. Sokat jártam Kaszap István sírjához. Szent István király a bölcs uralkodó, hívő keresztény, aki a reménytelen helyzetben Szűz Máriára bízta ezt a népet. Bízunk mi is magunkat Mária oltalmára, és ne aggodalmaskodjunk: Mária közbenjár értünk.

A BÚCSÚ

A bűcsú Isten színe előtt már megbocsátott bűnökért járó ideigtartó büntetések részleges vagy teljes elengedése. Mindazok részesülnek benne, akik kellően felkészültek, és teljesítik azokat a feltételeket, amelyeket az egyház előír. Az egyház a Krisztustól kapott oldó és kötő hatalmánál fogva Krisztus és a szentek érdemeinek kincstárából részesítheti tagjait. Az oldás és kötés hatalma vonatkozik a bűnök bocsánatára és a büntetés elengedésére. A bűnök megbocsátása a szentségi feloldozásban megy végbe. A bűnbánat szentségében mi is elnyerhetjük bűneink bocsánatát, de ezek után is megmarad az ideigtartó büntetés, amelyért vagy itt a földön, vagy a túlvilágon kell elégtételt nyújtanunk. Isten végtelen irgalmassága azonban lehetővé teszi, hogy ezt az „adósságot” rendezzük önkéntesen vállalt vezeklésekkel.

A bűnök megbocsátása után visszamaradt büntetések eltörlésére szolgál a bűcsú.

A gyónás utáni elégtétel és a bűcsú között az a különbség, hogy az elégtétellel mi igyekszünk „jóvátenni” bűneinket, bűcsú esetén pedig az egyház segít a bűnbánó emberen. A bűcsú segít, hogy begyógyuljanak lelki sebeink, amit a bűn ejtett rajtunk.

A bűcsú lehet teljes vagy részleges. A teljes bűcsú feltétele a megszentelő kegyelem állapota és a bűnbánati lelkület, a szentáldozás, a

bűcsú elnyerésének szándéka, és imádság a pápa szándékára. Részleges bűcsú nyerhető vezeklő cselekedetekkel, jócselekedetekkel és imádságokkal.

A zarándoklat, mint a bűcsúnyerés formája a VI–VII. századtól alakult ki. Addig a szent helyeket azért látogatták, hogy Isten létét és közelségét jobban megtapasztalják. A IV. században kezdődik meg a Jézus életével kapcsolatos helyek meglátogatása. A középkorban sokan látogattak a Szentföldre. A VI–VII. századtól azért keltek útra, hogy vezekeljenek bűneikért. A zarándoklatokat súlyos bűnökért rótták ki. A zarándoklat vezeklő jellegét részben a középkori fáradtságos utazás adta, s a szent helyen végzett gyónás és lemondások sorozata. Ma a zarándoklaton résztvevők Isten szavának hallgatása, az egyéni és közösségi imák, a liturgiában való részvétel által megújult hittel térhetnek haza.

Minden templomot egy hittitok vagy egy

szent tiszteletére szenteltek fel. A templom védőszentjének ünnepe a templombűcsú. E napon a hívek teljes bűcsút nyerhetnek a szokásos feltételek mellett.

Különös jelentősége van a halottak napi bűcsúnak, melyeket temető- és templomlátogatással nyerhetünk az elhunytak javára.

Forrásmű: Dolhai L.: A liturgia teológiája, Verbényi–Arató: Liturgikus lexikon

N. K. E.



ELBÚCSÚZTUNK KARESZ ATYÁTÓL

Július 31-én, vasárnap az esti szentmise végén búcsúztunk el Neruda Károly atyától, aki négy éven keresztül volt plébánosként egyházközségünk lelki vezetője



■ Szegedi Katalin ezekkel a szavakkal búcsúzott:

– Köszönjük a jó Istennek, hogy velünk töltötted ezt a pár évet, köszönjük, hogy megismerhettünk, köszönjük, hogy része voltál az életünknek – nehézségben és örömben egyaránt.

Emlékeinkben élnek a táborok hangulatai, a Férfikör estéi, a hittanórák imádságai, az elsőáldozó unokáink öröme.

Örülünk hogy hallhattuk a szentmisékben prédikációidat, és széppé titted a vasárnapjainkat hiteddel, imádsággal.

Milyen jó volt, hogy figyelmesen meg-

hallgattál minket, csodálatos adventeket, karácsonyokat, húsvétokat élhettünk át együtt veled és a Jóistennel.

Kívánjuk, hogy találd meg hivatásod örömet, boldogságát és ha nehézségeid vannak, bátran vedd elő ezeket a sorokat!

Tudod, belőled csak egy van, tudod, hogy nincs még egy olyan ujjlenyomat, mint a tiéd.

Vigyázz magadra, a jó Isten áldása és kegyelme kísérjen nem könnyű feladataid teljesítésében. És ne felejtse el, amit Judit nővér üzent nekünk: „Legyetek tüzesek!” A hit tüze kísérjen!

■ Knáb József így foglalta össze Karesz atya szemeretelepi éveit:

Kedves Károly atya!

A szemerei közösségtől való elkésződésed alkalmából először is hálát adunk a Jóistennek, hogy négy évvel ezelőtt ezen közösség szolgálatára rendelt.

Nem volt könnyű a feladat, ami rád várt: egy talán az átlagosnál aktívabb plébánia-közösségbe csöppentél, amely közösség ugyanakkor éppen az aktivitása miatt számos kialakult hagyománnyal, szokással rendelkezett. Nagy türelmet és nyitottságot tanúsítva vettél át a plébánia életében korábban kialakult dolgokat, és nagyon finoman jelezted, milyen szempontokat tartasz te fontosnak. Az itt töltött első három évéd embert próbáló volt: lelkipásztori feladataid ellátása mellett a Gyógypedagógiai Főiskolán is folytattad a korábban megkezdett tanulmányaidat. Egy-egy téli vizsgaidőszak környékén még a legalapvetőbb fizikai regenerálódásra is alig jutott idő, a roráték, a karácsonyi készüllet és persze a sok vizsga közepette.



A plébánia életében ezen időszakban a lelki építkezés mellett több konkrét fizikai építkezés is leköttötte a figyelmedet. Az első évben a templom melletti térkőburkolatot építettük meg, azután a Don Bosco-ház víz-esblokkját újítottuk fel, majd következett a Don Bosco Közösségi Ház teljes rekonstrukciója. Mindezek mellett a templom új bejáratú ajtót kapott, és folyamatosan szépült a plébánia is, idén tavasszal pedig egy régi vágyunk is teljesülhetett, sikerült egy új orgonát vásárolni.

A fizikai építkezésnek akkor van értelme, ha az a közösség lelki gyarodását szolgálja. Bár időnként küzdelmesebb időszakok nehezítették a közösségépítést, összességében azt gondoljuk, hogy ezen a téren is gazdagabbak lettünk. A fenti állításunkat támasztja alá többek között az éppen a mai napon véget ért parádfürdői plébániai nagytáborunk, ahol megállapíthattuk, hogy megint szép számmal csatlakoztak hozzánk új családok, ahogyan a korábbi években Orfűn, Nemesnádudvaron és Balatoncsicsón is ezt tapasztalhattuk.

A főiskola elvégzése után sem lankadt a figyelmed, amellyel a sérült emberek, gyerekek felé fordultál. Ezen a téren talán töltünk is több támogatásra számítottál. Az Úr útjai azonban kifürkészhetetlenek, olyan megbízást kaptál, amely által fogyatékos testvéreink sokkal szélesebb köréhez juthat el az a gondoskodás, amelyet oly szívesen végzel.

Az előtted álló feladatokhoz sok erőt, kitartást, és nagyon jó egészséget kívánunk! Kérjük a Jóistent, bocsássa meg gyarlóságainkat, amelyekkel megbántottunk, és őrizd meg jó emlékeid között a szemerei közösséget, amely minden időben szívesen vár, ahová haza érkezhetsz.

Köszönjük áldozatos munkádat, a Jóisten áldja meg egész életedet, szolgálatodat!

HÓNAPSOROLÓ

SZEPTEMBER

Szeptember hagyományos magyar neve Szent Mihály hava. A hónap jeles szentje **Villanovai Szent Tamás** ágostonos szerzetes, érsek.

Fuentellanában, Spanyolországban született 1488-ban. Édesapja molnár volt, aki a pénteken őrlött lisztet elosztotta a szegények között, édesanyja is híres volt jótékonyágáról. Tamás követte a szülői példát.

Korán felfigyeltek átlagon felüli képességeire és tizenhatévesen egyetemre küldték. Hamarosan meghalt az édesapja, ekkor hazament, és az örökségét szétosztotta a rászorulók között, a házukat pedig édesanyja beleegyezésével kórházzá alakította át. Ezután visszatért az egyetemre és ott teológiát tanult. Huszonhat évesen már teológiát és

filozófiát tanított az egyetemen. Két év után otthagyta a professzorságot, és belépett az ágostonos szerzetesek közé. Csendes, szerény viselkedésével gyorsan kivívta rendtársai csodálatát.

1518-ban szentelték pappá. Híres gyóntató és igehirdető lett, a császár is hívta az udvarába. Ő azonban előbb házfőnök, majd a tartomány elöljárója lett. Imádság közben, különösen mise alatt gyakran részesült gyelmekben.

Amikor a granadai érseki szék megüresedett, a császár érsekké akarta tenni, de ő ezt határozottan elutasította. Mikor azonban meghalt Valencia érseke, már nem térhetett ki a feladat elől.

Amikor az új érsek kopott szerzetesruhá-

HIRDETÉSEINK

Erdő Péter bíboros úr augusztus 1-jei hatállyal **Neruda Károly** atyát felmentette a Pestszentlőrinc-Szemeretelepi Plébánia plébánosi tisztességéből és a Rákospalota MÁV-telepi Plébánia káplánjává nevezte ki. A változás oka, hogy Károly atya olyan beosztást kért Bíboros úrtól, amely mellett hatékonyabban tudja végezni korábban kapott másik feladatát, az értelmileg akadályozott emberek referenseként végzendő szolgálatát.

A Bíboros úr Pestszentlőrinc-Szemeretelepre **dr. Kulcsár Sándor** zuglói káplán atyát nevezte ki plébániai kormányzónak.

A változás okozta átmenet miatt a megszokott részletes hirdetések most nem tudjuk közreadni, de **egy fontos változásra** már most felhívjuk a kedves Testvérek figyel-

mét: pasztorális okokból, vagyis hogy minél többen tudjanak áldozáshoz és gyónáshoz járulni, **plébániánk hétköznapi miserendje változik!** Péntekenként is 18 órakor lesz a szentmise, a reggeli misék pedig fél órával később, azaz 7:30 órakor kezdődnek. Szintén újdonság, hogy minden mise előtti félórában lesz gyóntatás. **Az új hétköznapi miserend tehát a következő: hétfőn, szerdán és pénteken 18 órakor, kedden és csütörtökön pedig 7:30 órakor tartunk szentmisét.**

Szeptember közeledtével természetesen hamarosan tisztázódnak az őszi hittanórák időpontjai, és újra indulnak közösségeink találkozási is. Kérjük a kedves Testvéreket, hogy figyeljék a szentmisék hirdetéseit és a honlapot!

jában bevonult székesegyházába kanonok-jait részvét fogta el. Négyezer koronát küldtek neki, hogy méltóságához illően ruházkodhasson és székesegyházát is rendbe hozassa. Megköszönte a felajánlást, és elküldte egy kórháznak. „*Jobban dicsőíti Istent, ha a pénz a szegény betegek javát szolgálja, akiknek éppen égető szükségük van rá, mintha én adnám ki. Ugyan miért lenne szüksége egy szerzetesnek bútorra?*” – mondta.

A székesegyház kanonokjai, akik sokat adtak a méltóságukra, gyakran szegyenkeztek érsekük miatt. Egy alkalommal épp szerzetesruháját foltozta, mikor az egyik kanonok meglátogatta, és neheztelően így szólt: – Excellenciádnak ezt egy szabó fillérekért megcsinálja. – De az a pár fillér egy szegénynek talán az ebédjét jelenti – válaszolt az érsek.

Lelkiismeretesen látogatta az egyházmegyéjének minden plébániáját. Mindenütt prédikált, és mindenütt érezhető volt a vallási élet felvirágzása. Püspöki konferenciákat hívott össze, melyek abban az időben nem volt általános. Ezeket a megbeszéléseken együtt vitatták meg a hibákat.

Tamás érsek mindig, minden munkája

közben talált időt arra, hogy órákat töltsön az Oltáriszentség előtt.

Minden nap több száz szegény kereste fel az érseki palotát, senkit nem engedtek el meleg étel és némi pénz nélkül. Abban az időben gyakran előfordult, hogy a nem kívánt gyermekeket kitétték az utcára. Tamás érsek jutalmat ígért minden szolgálójának, aki talált gyermeket visz a palotába.

Tamás érsek jellemzője a jóság és szelidség volt, mellyel mindenkit megnyert magának. Papjait is szelíd szóval igyekezett terelgetni, ám ha az egyházi fegyelemről vagy a jó példáról esett szó, szigorú volt. A sok rábizott lélekért való felelősségérzet súlyosan nehezedett rá. – „*Soha sem félttem annyira, hogy kirekesztenek a választottak közül, mint amióta püspök vagyok?*” – szokta mondani.

1555-ben meggyengült egészsége miatt vissza akart vonulni, de még mielőtt erre sor kerülhetett volna, szeptember 8-án meghalt. VII. Sándor pápa 1658. november 1-jén avatta szentté.

Forrásmű: Szentek élete, SZIT, Budapest 2009.

N. K. E.



A fotó a plébániai nagytáborban készült

PÜNKÖSDI IFJÚSÁGI LELKIGYAKORLAT

Pannonhalma, 2016. május 13–15.

PüNKösd hétvégéjén lelkigyakorlatra mentünk az ifi-csoporttal Pannonhalmára. Hosszas előkészítés előzte meg a hétvégét, amelyre csatlakozott hozzánk a Főplébánia néhány fiatalja is.

Gérecz Imre és Juhász Laczik Albin bencés szerzetes atyák voltak a lelki vezetőink. Témánk az imádság volt. Első kérdésükre – mit várunk a lelkigyakorlattól? – rajzokkal válaszoltunk.

A fiatalok nevelésében jártas atyák nagy tapasztalata mutatkozott meg abban, ahogy hozzánk álltak, és ez javunkra szolgált. Az imádságra nem szószaporítással, hanem néhány instrukció után elsősorban példával és sok gyakorlattal tanítottak minket. Imád-

koztunk saját szavainkkal, énekelve, szemlélődve, meditálva, a szentmisében való részvétellel és a bencés szerzetesi közösség rendszeres napi zsolozsmájába kapcsolódva.

A lelki beszédek és imádságok között sportolhattunk az iskola sportpályáin, zenélhettünk a hangszerein, és kirándulhattunk a szent hegy és az arborétum gyönyörű természeti környezetében. Vasárnap Knáb Andris vezetésével megismerkedtünk Pannonhalma kulturális értékeivel is. Lelkileg megújulva, feltöltődve értünk mindnyájan a három nap végére. Álljon itt néhány rövid reflexió a résztvevőktől:

■ Azt a feladatot kaptuk a pannonhalmi lelkigyakorlaton, hogy rajzoljuk le, mit várunk a hétvégétől, mi zajlik le bennünk. Én a rajzomon azt szerettem volna ábrázolni, hogy mennyire megváltozik minden, ha találkozunk Krisztussal. Az életünk sivár, fekete, és a körülöttünk lévő dolgok mulandóak. Ha megfogjuk a felénk nyújtott kezét, akkor rátérünk a helyes útra. Akármennyi rossz is történt velünk, Ő százszorosán téríti meg, s a legjobbat kapjuk Tőle, ha bízunk benne. *(1. rajz – T. M.)*

■ Rajzommal azt ábrázoltam, hogy a hétköznapiakban sokszor száraz, kirepedezett a talaj, melyből a táplálékot szívniánk. Korlátaink és gyarlóságaink miatt sokszor tehetetlen bábuként élünk. Énünket a Krisztussal való találkozás szeretettel, melegséggel, étellel tölti fel, és ebből táplálkozva életünk képes új hajtást, virágot hozni. Ezzel a várakozással indultam, és nem csalódtam. *(2. rajz – K. K.)*

■ Azzal a vágygal kísértem a fiatalokat, hogy azt élhessék át, amit a tanítványok átéltek Krisztussal a színeváltozás hegyén.





A rajzon a lépcsők azt jelzik, hogy maguknak is tenniük kell azért, hogy Isten közelebe jussanak. Később a fotókat átnézve, a szombat délutáni sétán a kilátóba felkapaszkodó ifjacról készült képek között meglepve fedeztem fel egy véletlen párhuzamot, ami megmelengette a szívemet. (3. rajz – K. D. J.)

■ Nagyon jól éreztem magam, mert egy remek társaság gyűlt össze csupa vidám, nyitott és vallásos fiatalból. Nagyon nagy lelki feltöltődés volt. Sok hasznos tanácsot kaptunk a Biblia tanulmányozásához, amit azóta is rendszeresen alkalmazok. Remélem, ennek a lelkigyakorlatnak még lesz folytatása! (H. D.)

■ Nagyon jól éreztem magam a lelkigyakorlaton, mivel a lelki blokkok között mindig akadt egy kis szabadidő. Jó volt visszamenni úgy Pannonhalmára, hogy nem a tanulás volt előtérbe helyezve. Tökéletes alkalom és hely volt a lelki feltöltődéshez. (K. I.)

■ Nagyon örültem, mikor megtudtam, hogy Pannonhalmán lesz a lelkigyakorlat, hisz leendő iskolámról van szó. A hétvége alatt sikerült jobban megismernem a helyet, és megszoknom az ottlétet. Jó volt a környezet és a hangulat is – a közös éneklések, játékok, beszélgetések, meditálás, kisebb séta az apátság körül. Nagyon jól éreztem magam fizikailag és lelkileg is. (T. B.) ▶



▶ ■ Eleinte zavart a gondolat, hogy részt kell vennem egy lelki programon, amikor jobb dolgom is van hétvégére. Legfőbb dolgom a tanulás lett volna, amit így mellőznöm kellett, de nem sajnálom. Amikor elkezdődött ez a hétvége, kicsit tartottam tőle, de egyre jobb és jobb programok kerültek elő. Mindig megvolt a kellő mennyiségű lelki rész, de mindig megvolt a kellő mennyiségű szabad program is. Ami a legjobban megfogott, az az egyik lelki program volt, amikor egy labirintusban kellett sétálnunk, és nekünk nagyon kevés időnek tűnt, amit bent voltunk. Végül kiderült, hogy több mint negyedóra volt. Ekkor tudtam a legjobban elcsendesedni és kikapcsolni. A szabad program – szerintem – egyik csúcspontja a fozicás volt. A társaság jobb volt, mint amire számítottam, és mindenkinek megismerhettem egy másik oldalát. Nagyon tetszett Pannonhalma, és ha lehetne, akkor oda biztosan szívesen járnék iskolába. (T. K.)

■ Voltak bizonyos elvárásaim a lelki gyakorlatokkal kapcsolatban, s nemcsak a hitem mélyült, hanem kicsit magamat is jobban megismertem. Közösségben mindannyian kaptunk valamit egymástól, vagy a programokon, tanításokon keresztül. Mindezt köszönetet mondunk a szervezőknek, Kollányi Juditnak és Knáb Andrásnak! (T. M.)



NAPKÖZIS TÁBOR

*Don Bosco Közösségi Ház,
2016. június 20–24.*

Közösségünk apraja-nagyja az idén is birtokba vette a Don Bosco Közösségi Házat. Hétfőtől péntekig a teremtett világ védelme volt a témánk – természetesen sok játékkal, kirándulással, süteménykészítéssel fűszerezve. Ellátogattunk a Mezőgazdasági Múzeumba, és strandoltunk a Bókay-kertben.

A napi hagyományos feladatainkat is megtartottuk. *Tartsd meg a rendet, és a rend megtart téged.* A reggeli áhitatot ifi visszatérő napközisünk gitáros kísérete tette meg-hitté. Az ebéd utáni elcsendesedés (szilencium) szinte megszokottá vált. Az idén a mindennapi mozgáshoz a *flashmob* volt segítségünkre, a zenés gimnasztika ugyanis elavultnak számít. Ja, és a babgyűjtésről se feledkezzünk meg, ami a pénteki értékelés alapja. Ugyanis BABRA megy a játék!



Csütörtökön Szegedi Kati néni lánya, Anikó tartotta a foglalkozást. Jól megoldoztatta a gyerekek agytekervényeit. Lelkesen tevékenykedtek egy-egy állat, növény, tó védelmében, cselekedettel és szóval.

Ahogy ezeket a sorokat írom, eszembe jutott egy szituáció. A múzeumlátogatás után a Városliget parkjában fogyasztottuk el az elemóziánkat. Nem egyszerre, de három japán turistacsoport elhaladva mellettünk ránk csodálkozott, felfigyeltek gyerekeinkre, majd megkérdezték, hogy honnan jöttünk, és hogy lefényképezhetik-e őket?



Ezek a kis csillagok a mi szemeretelepi plébániánkról valók.

Sok szeretettel: Szegedi és Szász Katik.

Sz. K. & Sz. K.

ÁLTALÁNOS ISKOLÁS TÁBOR

Mátraháza, 2015. július 18–22.

Idén is megrendezésre került az általános iskolások nyári tábora, amely az olimpia hangulatában telt el. Ezúttal Mátraházán, a Ferences rendnél volt a szállásunk.

Megérkezésünk napján beosztottuk a csapatokat, majd – az elmúlt évekhez hasonlóan – most se maradhatott el a falu-

kvíz. A meleg vacsora után következett az esti ima és a szokásos esti mese.

Minden reggel hét órakor gitáros ébresztőt szolgáltatott Knáb Isti és Fodor Barnabás. Kedden reggeli után a Kékestető meghódítására indult a tábor. Útközben izgalmas számháborúban vehettünk részt az erdő közepén. Dél körül értünk fel a csúcsra, ahol a kilátóban, gyönyörű panoráma nyílt a környező tájra. *(De kár, hogy nem volt nálad fényképezőgép! – A szerk.)*

A táborhelyre visszaérve egy rövid csöndes pihenőt követően egy ottani ferences atya tartott nekünk szentmisét. Este Magyarország szeretlek vetélkedő következett olimpiai kérdésekkel, melyet a Békefi testvérpár készített.

Szerdán olimpiai érmeket készítettünk sólisztgyurmából. Ebéd előtt számháborúztunk egy jót a táborhelyen, az ebéd utáni csendes pihenő végeztével pedig olimpiai sportdélután következett. Volt váltófutás, célba dobás, távolugrás, kötélhúzás, végül egy nagy közös métával zártuk a délutánt. Este megérkezett Karesz atya, és tartott egy késői szentmisét.

Csütörtökön Sándor atya érkezett hozzánk. A bobozás mindenkinek óriási élményt nyújtott. A délutáni szentmise után sajnos el kellett búcsúzkodnunk az atyától, akit már akkor nagyon sokan megszerettek.

Természetesen nem maradhatott ki a táborból a táborút, amely alatt – pap hiányában – kissé eluralkodott a sámánizmus.

Pénteken volt még idő egy táborzáró számháborúra, aztán a csapatverseny összesítése következett.

Én már nyolcéves korom óta járok a szemerei táborokba, szerintem ez volt az egyik legjobban sikerült. Köszönet érte Szegedi Katinak, aki finom meleg ebédeket, vacsorákat készített nekünk, és a tábor szervezőinek, Gabinak és Nonónak. **K. H. Cs.** ►

PLÉBÁNIAI NAGYTÁBOR

Parádfürdő, 2016. július 27–31.



► Mi harmadjára vettünk részt a nagytáborok sorozatában, most először három lánnyal, idei nyaralásaink harmadik állomásaként a Mátrában, Parádfürdőn.

Vegyes érzelmekkel és fáradtan vágtunk neki a hegyi serpentinnek péntek reggel, mivel előző este érkeztünk meg a tengerpart és a szlovéniai Bledi-tó környékéről öt bőrönd és számtalan szatyor kíséretében.

Egy érzelmi hullámvasút a tábor nekünk eddig minden évben. Az első különleges, szívünknek fontos bugyra a 2014-es nemesnádudvari tábor, tele színes-szagos-lepkés-vonatos-fürdős élménnyel, ételkülönlegességekkel. Azt a finom túrós csuszát harcsapaprikással nem feledem, ahogy a pajta-kivetítő vízlabda meccset, az első igaz tábortűzet a Knáb fiúkkal és Palkóval,

és persze a sörpados reggeli miséket az árnyas fák alatt. Vagy épp lányaink emlékét, a denevéres, csillagporos estét a mesemondó hölgy különleges, ízes hangjával. Szerettük.



A 2015-ös balatoncsicsói erdei tábornak nehezen vágtunk neki Apukám akkori kórházba kerülése, betegsége miatt. Nekünk akkor a térerő nagyon fontos volt, és hiánya meghatározó a szeretteinkkel való napkapcsolattartás miatt, ráadásul az első napokban folyamatosan csepergő eső csak tovább rontott a hangulatunkon. Akkor már 4 hónapos terhes voltam, így a nagyobb fizikai megpróbáltatásokat is – erdei túra, lovaskocsizás, kötenger séta – kerülnöm kellett. A rossz lelkiállapot miatt sajnos előbb is indultunk haza a táborból, de azért valamennyit tudtunk töltekezni a csillagászati élménnyel, a Kinizsi-várral, a Művészetek völgyével, a csodás mákos metélttel és persze a számunkra fontos misék által is. Nekünk ez akkor igazi táborélmény volt a maga hátulütőivel együtt az előző, panziós év után.



Az idei is sok szempontból más, különleges volt, hiszen most öten mentünk, fél-éves Natasa lányunk csatlakozásával, akit az első napon kicsit megijesztett az újabb környezetváltozás és a barátok, ismerősök szeretetteljes, kedves rohama. Az első napokban az eső itt is meghatározó volt – a többiek elmondása szerint –, mi már a jó idővel jöttünk, ami maradt is a tábor végéig. Töltöttünk erdei levegővel, a tábor-tűz füstjével, tárcsás hússal, ízetlen rendelt tésztával és persze némelyikünk kullancscsal is, Gyuri finom kávéjáról nem is szólvál!



Mindegyikben van kedves emlék. Mint anyának fontos a gyerekeim kikapcsolódása. A sok kézműves program, amiben idén sem volt hiány: agyagozás, gyöngyfűzés, fonalazás és körmöcskésés. Az erdei túra első fele sem volt megterhelő nekik, sőt. A szabadtéri programot is próbáltuk élvezhetővé tenni a Sástói csónakázással, kilátózással, a mátraházai Adrenalin parkkal és a kékestetői játszótérrel, míg mások a közeli bükkszéki strandon múltatták az időt, vagy épp Recsk fontos helyszínét járták körbe. A tábor-tűz mindig szép élmény, főképp ha nem későre esik, és még a gyerekek is tudják élvezni a közös éneklést, a szívküldit. Jó élményekkel tértünk haza idén is, de igen, hiányzott a sok erdei fa közül az az egy, a meghatározó, az Atya és a szentmisék lelkülete!

F. T.





WORLD YOUTH DAY

Cracow
WYD 2016

*A július végén Krakkóban tartott Ifjúsági Világtalálkozón többen részt vettek plébániánkról is – tőlük kértük, hogy osszák meg élményeiket a **MUSTÁRMAG** olvasóival*

IFJÚSÁGI VILÁGTALÁLKOZÓ

Krakkó, 2016. július 26–31.

Sokat gondolkoztam, hogyan is tudnám a legjobban összefoglalni és átadni, milyen is volt az Ifjúsági Világtalálkozó. Mert élményből aztán rengeteg volt, talán felsorolni se tudnám.

Mert nagyon hosszan tudnék írni a lengyel családok vendégszeretetéről, akik felajánlották fürdőszobáikat, hogy kényelmesebbé tegyék az iskolai szállásunkat. Külön

II. János Pál pápa központban, vagy éppen az Isteni Irgalmasság Bazilikában imádkozni. Persze egészen elképesztő volt az is, amikor másfél millióan együtt kempingeztünk a Campus Misericordiae-n.

A krakkói Világtalálkozóról hazahozott legmeghatározóbb tapasztalatom is pont ez, hogy nem vagyunk egyedül. Azt hiszem, a világban járva-elve gyakran érezhetjük mi fiatalok is azt, hogy egyedül vagyunk a hitünkkel. De a Világtalálkozón 158 országból érkező fiatalokkal találkozhattunk. Az általános karnevál-hangulathoz minden nép hozzátette a magáét, énekléssel, gitározással, táncolással. Rengeteg apró élményt lehet összeszedni a tömegben, egy összemólyosulás, egy elkapott vicces jelenet, néhány gyorsan váltott szó, ki honnan jött. Néhány villamosmegállóig tartó beszélgetésektől kezdve, egyórás beszélgetésekig például egy spontán megszólított magyar kispappal. Szóval a Világtalálkozó az egyik legmegfelelőbb



cikket érdemelnének a Székely János püspök és Erdő Péter bíboros atyák által tartott katekézisek is, akik mindketten megtalálták az utat a fiatalokhoz. A feltett kérdésekre személyes példákkal válaszoltak, és érthetően tudtak szólni hozzánk. Muszáj megemlíteni, hogy milyen lenyűgöző élmény lengyelül szentmisét hallgatni a *Szent*

hely, hogy megtapasztaljuk, nem vagyunk egyedül.

Sokan vagyunk fiatalok, akikkel – még ha nem is egy kontinensről érkezünk –, hitünkben mégis összetartozunk, és ha hallgatunk Ferenc pápára, ha nem leszünk „nyugdijas”, kanapén punnyadó fiatalok, hanem tevékenyek, akkor sok lehetőségünk



lesz még ezt átélni. Ne felejtjük el, 2019-ben Panamában találkozhatunk! ☺

H. N.

KÉT KERÉKEN KRAKKÓBA

Július 24-én egy vasárnapi napon osztályom és prefektusom társaságában elindultam Pannonhalmáról Krakkóba. BRINGÁVAL!!! Egy hajnali 5-kor kezdődő mise után megkaptuk az áldást az útra – ami úgy tűnik, hatásos volt, mert mindenki megúsza baleset nélkül –, és már indultunk is, mert még hosszú út várt ránk.

Pontosan 160 km póstyéni végállomással. Majdnem forradalom tört ki, ugyanis csak 140 km volt beigérve az első napra. Egy helyi iskola tornatermében aludtunk.

Második nap még mindig a Vág völgyé-

ben haladtunk, itt már sokkal jobban tudtuk tartani a tervezett kilométereket. Itt is egy iskolában hajtottuk a fejünket nyugovóra, osztályteremben.

A harmadik nap volt a hegyi menet. A terv szerint 1109 m-t emelkedtünk. Ezen a napon Árvaváralján aludtunk, én pár osztálytársammal kint a beton kosárpályán ☺.

A következő napon mentünk át a lengyel határon, Jordanówban aludtunk sátorban egy kempingben.

Az utolsó napon szakadó esőben tekerünk be Krakkóba, ami ismét egy holtponthoz vezetett, ugyanis az első találkozos programról még bringával mentünk a Krakkón kívül elhelyezkedő szállásunkra, Krzeszowicébe, ahol szintén egy iskola tornatermében éjszakáztunk.

PÁR SZÓ A TALÁLKOZÓRÓL

A pápa érkezésekor, csütörtökön még nem volt meg a jegyünk, úgyhogy a prefektus ránk bízta, hogy hogyan jutunk be. A lényeg, hogy majdnem mindenkinek sikerült.

Pénteken keresztúton vettünk részt, ekkor még mindig nem jutottunk a belépőkhöz, de ezt sem kellett szerencsére kihagynunk. Ezen az estén is az iskolával szembeni gyroszóban terveztük a vacsorát osztálytársaimmal – ez volt a „törzshelyünk” –, ami aztán meghiúsult, mert a városban akkora tömeg volt, hogy a szálláshelyre vivő vonatra csak harmadjára – több órás várakozás után – sikerült felszállni. Így hát, mondanom sem kell, a hely már bezárt, mire kiértünk a városba.

Szombaton zarándokoltunk el a Campus Misericordiae-re. Ez volt a helyszíne a virrasztásnak. A pápa beszéde után ►



▶ még éjfélig különböző előadók szerepeltek a színpadon egy-egy szám erejéig. Akkor tényleg úgy éreztem, hogy az éjjel soha nem érhet véget, ugyanis egy percre nem hunytam le a szemem a virrasztás alatt.

Vasárnap reggel hatkor betelereltek a szektorunkba, mert tízkor kezdődött a pápai mise. A mise után ugyanazon az útvonalon elindultam egy osztálytársammal – és természetesen a tömeggel – visszafele azon az útvonalon, amin előtte való napon mentünk. Estére megérkeztünk a szállásra vinnak.

Az utolsó napon a várost fedeztük fel, ami után célba vettük az Irgalmasság Bazilikáját, ahol zárómisének is volt. Majd most már buszokkal elindultunk haza, ahova szerencsésen meg is érkeztünk hajnali ötkor.

A találkozón nagyon jól éreztem magam. Igazi lelki feltöltődésként éltem meg kb.



2 millió társammal. A következő találkozó Panamában lesz 2019-ben, remélhetőleg utána Európa egy nem távoli pontján találkozok az ifjúság, ami már mindenki számára elérhető. Mindenkinek szívből ajánlom a részvételt!

K. I. G.

KATOLIKUS IFJÚSÁGI TALÁLKOZÓ

A helyszín Krakkó. Újra. II. János Pál idején is volt már egyszer itt a találkozó. Elég korán reggel indultunk Pannonhalmáról, még esett is egy kicsi, vészjósló eső. Hát igen, a találkozót senki sem úszhatta meg szárazon. ☺

A pannonhalmi csoport csütörtök délelőtt ért ki. Regisztráció és a sok-sok zarándokcsomag átvétele. Kicsit elbizonytalanodtam, hogy ha ennyi csomagot vittem Lengyelbe, akkor hogyan fogok még többel hazamenni.

Aztán irány Krakkó! A mi csoportunk ugyanis Krzesowicében volt elszállásolva, kb. 30 km-re Krakkótól. A Pápa már várt minket, pedig mi akartuk inkább őt várni, de nem értünk ki az ünnepség elejére, bár a hosszú ünnepségből még így is két órát láttunk.

7-re vége. Megrohamoztuk a vasútállomást. Közben „Ria Ria Hungária!”. Talán a tízórás vonatra fel is fértünk (a legtöbben ☺).

Másnap még több ember. A nap programja a keresztút volt a Szentatyával. Addig is egy kis városnézés.

A keresztút hattól fél nyolcig tartott. Nagyon megérintett. És még sok más embert is. Az egyes stációknál volt mindig egy-egy rendhagyó keresztúti jelenet, a falmászástól kezdve a homokrajzokig, amik az egyes állomásokat reprezentálták. S közben a kereszt bejárta Krakkót.

Szombaton kemény nap várt ránk. Kb. 25 km-es zarándoklat a Campus Misericordiae-re, az Irgalmasság Mezejére. 40 fokban. S közben egész végig énekeltünk, hol csak magunkban, 400 magyar, hol franciákkal vagy más nemzetekkel.

Este nyolcra, mikor megérkeztünk a Helyre, azt a hírt kaptuk, hogy megtelt a szektorunk. Egy kicsit kellemes csalódás-ként ért ez bennünket, hogy olyan sok fiatal van, hogy még a placcunkra sem fértünk be. Így a szektor mellett telepedtünk le még sokezer emberrel, akik szintén így jártak.

Kezdetét vette a virrasztás. Valaki rögtön elment aludni, valaki le sem hunyta a szemét, de általában a zarándokok a kettő közötti állapotot választották. Égtek gertyák is. Elég sok és elég sokáig. Innen-onnan hallatszik valami afrikai dobszerűség, vagy a magyar körjátékozók hangja. De aztán minden egy kicsit (de nem teljesen) lenyugszik.

Másnap készülődés a zárómisére. A liturgia gyönyörű, s még áldozni is tudott az, aki szeretett volna. S a végén a Pápa kimondta a varázsszót: PANAMA! Ez ugyanis a következő találkozó helyszíne 2019-ben. Arra még egy kicsit gyűjteni kell... ☺



Délben vége volt. Bár inkább csak hivatalosan. A mi csoportunk csak fél ötkor tudott elindulni az Irgalmasság Mezejéről a nagy tömeg miatt.

Mi még ott maradtunk hétfőn Krakkóban várost nézni. Akkor még mindig sokan voltak.

Bevallom, eleinte nem volt kedvem kimenni. Nem tudtam elképzelni, hogy ennyi fiatal, ekkora tömeg mellett hogyan lehet spirituálisan is töltekezni. S nem is közvetlen ért ez a lelki tapasztalat, ha-



VERSSAROK

Keresztury Dezső:

Valaki tenyerében

Sokszor nem tudtam, mi derül
ki végre sok titok közül
meglepetésül;
valóság lesz a képzelet,
vad csatazajra ébredek,
harcban ész nélkül;
belezuhanтам, visz az ár,
mihez, mert kell, okot talál,
hogy fennmaradjon végül

a gyötrött test, mely elveti
eszméletét: nem kell neki,
mert csupa vér már;
visszaájul, vagy kirepül
a fénybe vagy alámerül,
sűrű, kövér sár
nyeli; új törvény dobja ki,
új áramokba hullani,
hol más fény, más sötét jár.

Kérdezhettem, hol is vagyok,
mit is tegyek, mire a sok
esély, hisz látni
néhány lépésre ha tudok,
sodrások, labirintusok
szédületében bármi
várhat, kő, iszap, parti rét,
s rámveti háló-végzetét
angyal, ördög, akárki.

Sokszor éreztem: vége van,
megölnek, elvesztem magam,
s mindig túléltem;
sokszor éreztem: eltűnök,
s a nap mindújra kisütött,
valaki lenyúlt értem;
mindig úr lett a vadakon
valami nagyobb hatalom,
s elfértem tenyerében.

▶ nem valahol nagyon mélyen. Ugyanis nem a vonaton lévő tömegnyomortól vagy az ebédért való sorban állástól gazdagodtam, hanem hogy annyi fiatal van a világon, aki hasonlóképpen gondolkozik, mint én, akik szintén hozzájárulnak a vasúton a tömeghez vagy a templomok előtt kígyózó sorhoz. Az egyik zarándok azt mondta, hogy „az egy hatalmas csoda hogy kétmillió ember egy irányba tud figyelni”, s nemcsak fizikailag, de lelkileg is egy pontra tudtunk koncentrálni, s ez a világtalálkozó legnagyobb csodája.

K. A.



FERENC PÁPA KRAKKÓBAN

Az *Új Ember* katolikus hetilap honlapján teljes egészében elolvasható a szentatyának a krakkói találkozó egyik legjelentősebb eseményén, a július 30-án este megtartott imavirrasztáson elmondott beszéde.

A pontos link a következő: <http://ujember.hu/divanyboldogsag-rombol-le-minket/> – a fenti kód is odavisz, aki tudja, használja!



HÁZI PRAKTIKÁK

HORTOBÁGYI ROSTÉLYOS

Így nyárutón tele van a kert zöldségekkel. A szokványos, finom lecsó mellett egy másik, zöldséges húsétel javasunk elkészítésére. Kicsit időigényesebb, mint az említett lecsó, de megéri a fáradságot. Gyerekeink rendszeresen ezt kérik nagymamájuktól, ez győzött meg arról, hogy közzé kell tenünk édesanyám ezen receptjét. Próbálja

MUSTÁRMAG

a Szent István Király Plébánia lapja,
alapítva 1992-ben, újraindítva 2007 decemberében

Megjelenik évente hétszer

Szerkesztőség:

Hajdu Noémi (H. N.), Knábné Lakatos Mariann (K. L. M.), Maros Pál (M. P.),
Mayer Gabriella (M. G.), Némethné Kiss Erika (N. K. E.)

Jelen lapszámunknál munkatársunk volt még:

Földi Tünde (F. T.), Knáb András (K. A.), Knáb István Gellért (K. I. G.),
Knáb József (K. J.), Kraus Harry Csanád (K. H. Cs.), Szász Katalin (Sz. K.),
Szegedi Katalin (Sz. K.)

Fotók:

Földi Tünde, Főző Tamás, Knáb András, Knáb István Gellért,
Sárkány György, Varró Tamás

A plébánia, illetve a szerkesztőség elérhetőségei:

Cím: 1185 Budapest, Tátrafüred tér 15. • Telefon: 292-1407
e-mail: szemere.mustarmag@gmail.com

ki mindenki bátran – ne csak a nagymamák!

Hozzávalók:

1 kg rostélyos, 2 evőkanál zsír, 2 evőkanál liszt, 1 nagy fej vöröshagyma, 1 gerezd fokhagyma, 1 db zöldpaprika, 1 db paradicsom vagy püré, só, köménymag, majoranna

Elkészítés:
A felszeletelt, kiklopolt, lisztbe mártott marhahúst hirtelen mindkét oldalán elősütjük. A húst félretesszük. A maradék zsíradékban a hagymákat megpírtjuk, és a fűszereket hozzáadjuk, majd beletesszük a hússzeleteket, a paprikát és a paradicsomot beleszeljük és puhára pároljuk. A párolt rizzzel vagy főtt krumplival nagyon tartalmas ételt kapunk.

Jó étvágyat kívánva:

K. L. M.



ANYAKÖNYVI ADATOK

TEMETÉSEK

† Benkő Károly

születési év: 1919

temetés ideje: 2016. május 27.

† Takács Attila

születési év: 1959

temetés ideje: 2016. június 22.

† Hermán Sándor

születési év: 1937

temetés ideje: 2016. június 24.

† Karácsondi Lajosné (Magyarosi Irén)

születési év: 1941

temetés ideje: 2016. június 26.

† Sipos Tiborné (Paksi Anna)

születési év: 1928

temetés ideje: 2016. június 29.

† Kovács László

születési év: 1947

temetés ideje: 2016. július 13.

† Ballai Ferencné (Baráth Magdolna)

születési év: 1931

temetés ideje: 2016. július 26.

† Nádasi Ferencné (Helli Erzsébet)

születési év: 1922

temetés ideje: 2016. augusztus 10.

ANYAKÖNYVI ADATOK

KERESZTELŐK



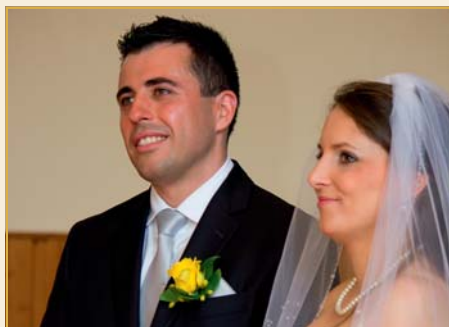
- ☞ **Földi Natasa**
születési év: 2016
keresztelés ideje: 2016. május 15.
- ☞ **Csorba Csanád**
születési év: 2015
keresztelés ideje: 2016. május 16.
- ☞ **Kriván András**
születési év: 2015
keresztelés ideje: 2016. május 22.
- ☞ **Vincze Benedek Gergő**
születési év: 2015
keresztelés ideje: 2016. május 22.
- ☞ **Mideczki Jázmin**
születési év: 2010
keresztelés ideje: 2016. május 29.
- ☞ **Mideczki Korina**
születési év: 2012
keresztelés ideje: 2016. május 29.
- ☞ **Varga Kata**
születési év: 2013
keresztelés ideje: 2016. május 29.
- ☞ **Bognár Örs Károly**
születési év: 2015
keresztelés ideje: 2016. június 12.
- ☞ **Borbély Miriam Valéria**
születési év: 2016
keresztelés ideje: 2016. június 12.
- ☞ **Kiss Levente**
születési év: 2013
keresztelés ideje: 2016. június 12.
- ☞ **Pásti Vince Boldizsár**
születési év: 2016
keresztelés ideje: 2016. június 19.

- ☞ **Szőke Zoltán Dávid**
születési év: 2013
keresztelés ideje: 2016. június 19.
- ☞ **Kerékgyártó Villő Klára**
születési év: 2016
keresztelés ideje: 2016. június 26.
- ☞ **Szabó Dorin Nikoletta**
születési év: 2014
keresztelés ideje: 2016. július 17.
- ☞ **Kovacsics Gergő**
születési év: 2014
keresztelés ideje: 2016. július 24.
- ☞ **Durucz Ingrid**
születési év: 2014
keresztelés ideje: 2016. augusztus 7.

HÁZASSÁGOT KÖTÖTTEK



- ☞ **Misinczki Viktória és Ványai Gábor**
– 2016. június 11.



- ☞ **Nagy Réka és Füssi Zoltán** – 2016.
július 2.